

РЕШЕНИЕ

№ 2853

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-30 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

при участието на секретаря КРАСИМИРА Б. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от Валерия Банкова Гражданско дело №
20221100111647 по описа за 2022 година

Ищцата Р. А. К., чрез адв. Д., твърди в исковата молба, че е претърпяла подробно индивидуализирани в обстоятелствената част на молбата имуществени и неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 25.07.2022г. в София по вина на водача на лек автомобил „Д.Н.“ с рег. №*****, нарушил ЗДвП, като извършил маневра завои наляво без да пропусне ищцата като пешеходка, при което я блъснал.

Поддържа, че дЕ.квентът е застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника – ДЗИ „О.З.“ АД, поради което предявява искове с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за сумата от 80 000 лв. - обезщетение за претърпените неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 04.11.2022г. – датата, на която е изтекъл срокът на застрахователя за изплати обезщетение въз основа на заявената извънсъдебно от ищцата претенция, както и за сумата от 5 339,48 лв. – обезщетение за имуществени вреди – разходи за лечение, ведно със законната лихва от същата дата.

В срока по чл.131 от ГПК, ответникът подава писмен отговор, в който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва вината на застрахования при него водач и механизма на ПТП. Навежда евентуално възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата, която нарушила ЗДвП, като е пресичала пътното платно на място, което не е обозначено за пресичане на пешеходци – не на пешеходна пътека, не е била видима за другите участници в движението, предприела е пресичането без да се увери, че е

безопасно, навлязла е на платното за движение внезапно и при ограничена видимост.

Съдът обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, след което приема за установено от **фактическа страна** следното:

За установяване механизма на процесното ПТП по делото са събрани писмени доказателства, неоспорени от страните, разпитан е свидетел – водачът на увреждащия автомобил – Е. П., и е изслушано заключение на съдебна автотехническа експертиза на вещо лице инж.А. А..

При разпита в съдебно заседание свидетелката П. заявява, че на процесната дата -25.07.2022г.- е управлявала автомобила по ул. „Ген. Стоян Стоянов“ към кръстовището с ул. „5048“. Предприела е маневра ляв завой от ул. **** в посока към ул. „Капитан Димитър Списаревски“. Преди лекият автомобил да навлезе в кръстовището, от ул. „5048“ в посока към ул. „Ген. Стоян Стоянов“ /тоест в посока обратна на движението на свидетелката/ е навлязъл друг неизвестен автомобил с десен завой. За да се размине безопасно с него в кръстовището и да навлезе в ул. „5048“ свидетелката „се изнесла малко по-вдясно“ – тоест предприела завиването с по-голям радиус. В момента, в който двата автомобила са се разминавали, вниманието на свидетелката е било насочено към другия автомобил. В следващия момент, в който насочила погледа си надясно, тя възприела пешеходката как пада при удар с предна дясна част на колата. Пешеходката е паднала отдясно на автомобила. Твърди, че се е движела със скорост от около 15 км/ч. Не може да каже дали пресичането е било внезапно, т.к. изобщо не е забелязала пешеходката преди момента на самия удар. В района на това кръстовище винаги имало паркирани автомобили, които ограничават видимостта.

Приетите по делото писмени доказателства са подробно обсъдени от вещото лице в депозираната експертиза, поради което съдът не ги обсъжда отделно. Заключение е компетентно изготвено, а при изслушването в открито съдебно заседание вещото лице мотивирано и в пълнота отговаря на поставените от страните въпроси. Ето защо, съдът кредитира заключението изцяло и приема следното:

На 25.07.2022г. около 12.30 часа в гр.София в кв. Дружба, по ул. „Ген. Стоян Стоянов“ в посока от ул. „5049“ към ул. „5048“ в дясната половина на платното за движение се е движил лек автомобил Д.Н. с рег.№ ****, управляван от Е. А. П. с около 15 км/ч., като се е приближил към кръстовището с ул. „5048“. Времето било слънчево с добра видимост. Платното за движение е с ширина 7 м. без пътна маркировка и без пътни знаци. Достигайки кръстовището с ул. „5048“ водачът П. е предприела ляв

завой, за да навлезе в ул. „5048“ в посока към ул. „Кап. Димитър Списаревски“, при което е реализирала удар с намиращата се на пътното платно пешеходка.

По делото не са събрани категорични доказателства за мястото, от което е навлязла в кръстовището пешеходката Р. А. К., на 73 години, поради което вещото лице е разработило вариант на механизъм на ПТП, който според него е най-вероятен с оглед изчислителния анализ и установените от огледния протокол забърсвания по повърхностния слой прах с неправилна форма „по предния капак на автомобила в зоната над преден десен калник“.

Така вещото лице сочи в заключението, че пешеходката се е движела отсреща по левия тротоар на ул. „Ген. Ст.Стоянов“ след кръстовището. Няма обективни данни за наличие на други автомобили, които да са ограничавали взаимната видимост за водача и пешеходката, следователно те се имали пряка възможност да се виждат преди да настъпи произшествието и до момента на удара. В тази връзка, съдът отбелязва, че твърденията на свидетелката П. за наличие на паркирани „от всички страни“ на кръстовището автомобили е общо и неконкретно, свързва се със защитната теза на виновния водач и като неподкрепено от други доказателства по делото, не може да послужи за единствено основание за извода, че между водача на лекия автомобил и пешеходката е имало препятствия на видимостта, още повече като се има предвид признанието на св. П., че вниманието ѝ е било насочено в обратната посока – от показанията ѝ се установява, че тя не е видяла пешеходката, защото е наблюдавала от лявата си страна завиващия надясно неизвестен автомобил и това е причината да не възприеме своевременно идващата от дясната ѝ страна пешеходката преди удара. От извършения изчислителен анализ е установено, че ако пешеходката е вървяла с бавен, спокоен или бърз ход, спрямо момента, в който е предприела пресичане на платното за движение на ул. „5048“, водачът на л.а. Д.Н. е имал възможност при своевременна реакция за спиране, да предотврати произшествието като спре преди мястото на удара. При тичане ударът е бил непредотвратим за водача на автомобила. Тъй като водачът на автомобила не е реагирал за спиране, л.а. Д.Н. е ударил пешеходката с предната част на предния си десен калник. От удара пешеходката е отблъсната напред и надясно от автомобила и е паднала върху асфалтовата настилка.

При изслушването в съдебно заседание, вещото лице пояснява, че ако пешеходката е пресичала по продължение на ул. „5048“, то тя е щяла да измине дори път, по-дълъг от възприетия в заключението, при което произшествието би било предотвратимо дори при спокойно тичане на пешеходката. При всички случаи, ПТП е предотвратимо за водача при движение на пешеходката с бавен, спокоен или бърз ход.

Причините, довЕ. до инцидента, с оглед видимостта на участниците един към друг, скоростта им на движение и предотвратимостта на удара, са субективни. При условие, че пешеходката е вървяла, водачът П. е имала техническа възможност да я възприеме своевременно и да предотврати удара чрез спиране. По делото няма никакви данни за това, че пешеходката е тичала – няма твърдения, нито доказателства за обстоятелства, налагащи подобен извод – напр. че е бързала, за да се качи в превозно средство на градския транспорт или друго подобно обстоятелство. Съдът, от гледна точка възрастта ѝ – 73 г. и с оглед опитните правила, намира за твърде слабо вероятно пешеходката да е тичала. Независимо от горното, настоящият съдебен състав намира, че включително и при тичане, действията на водача следва да се приемат за намиращи се в причинна връзка с настъпилото ПТП. Моментът на възникване на опасността е фактически въпрос. При липса на конкретни данни за препятствия между двамата участници в произшествието, водачът П. е била длъжна при възприемане на тичащ пешеходец с посока на движение към пътното платно, да съобрази поведението си с това обстоятелство, като намали скоростта си и при необходимост – спре. Като не е обърнала внимание на пътната обстановка от дясната си страна, а е наблюдавала само автомобила, с който се е разминавала от ляво, П. сама се е поставила в ситуация да не може да предотврати удара, независимо от начина на движение на пешеходката.

От друга страна, както правилно е отбелязва вещото лице, пешеходката е също участник в движението и също трябва да осигури собствената си безопасност, когато се движи върху платното за движение на МПС. След като съдът прие от фактическа страна, че за водача не са били налице обективни препятствия за видимостта към пешеходеца, то същото важи и за пешеходката – тя е можела да възприеме лекия автомобил, неговата скорост и посоката му на движение и да съобрази поведението си с тях, което е и нейно задължение съгласно чл. 113 от ЗДвП, вр. с пар.6, т. 54 от ДР на ЗДвП. Като не е направила това, с поведението си тя също обективно е допринесла за настъпването на ПТП, поради което съдът намира, че последното е резултат от допуснати нарушения на правилата за движение по пътищата и на двамата участници.

От процесното ПТП ищцата е претърпяла следните травматични увреждания: фрактура на десния голям пищял в областта на дясната колянна става, фрактура на главичката на десния малък пищял, фрактура на дясната лъчева кост в областта на китковата става.

По своя вид и тежест, травматичните увреждания на ищцата имат следната медико-биологична характеристика: Получената вътреставна фрактура на десния голям пищял е причинила на ищцата „трайно затруднение

на движенията на десния долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни“ (в случая около 6-7 месеца), фрактура на главичката на десния малък пищял - „трайно затруднение на движенията на десния долен крайник за срок по - дълъг от 30 дни“ (в случая около 40 дни), а фрактура на дясната лъчева кост в областта на китковата става - „трайно затруднение на движенията на десния горен крайник за срок по - дълъг от 30 дни “ (в случая до 2 месеца).

Спешна медицинска помощ, болнично и оперативно лечение пострадалата е получила в Клиниката по ортопедия и травматология на УМБАЛ „Св.Анна“ София. По спешност са били извършени клинични изследвания и консултации с лекари от различна специалност. Освен описаните по-горе травматични увреждания, по време на прегледите при ищцата е била установена и „Есенциална (първична) хипертония“. По спешност фрактурата на дясната лъчева кост е била наместена и обездвигана с гипсова лонгета. Фрактурата в областта на дясното коляно също временно е била обездвигана с гипсова лонгета, а след проведена предоперативна подготовка на 27.04.2022г. ищцата е била оперирана („открито наместване на фрактурата и стабилизиране с метална плака и винтове“). Включена била инфузионна, антибиотична, антикоагулантна и обезболяваща терапия. След гладко протекъл следоперативен период, пострадалата била изписана от болницата на 01.08.2022г. и лечението и е продължило амбулаторно с назначени контролни прегледи, предписан режим, антикоагуланти и аналгетици. Поради специфичното вътреставно счупване, в продължение на 4-5 месеца на ищцата е било забранено да стъпва на десния си крак. Тя се е придвижвала много трудно и поради това, че и дясната предмишница и длан са били имобилизани заради получената фрактура на лъчевата кост в областта на китковата става за срок от 30 дни. В началото на 5-тия месец, ищцата е започнала придвижване с помощта на патерици и с дозирано 50% натоварване на десния крак. С проведената рехабилитация лечебният и възстановителен период на пострадалата са продължили, вкл. и до момента на изготвяне на заключението на приетата и неоспорена от страните СМЕ на вещото лице д-р Б. Б., около седем месеца след злополуката. В заключението вещото лице подробно е обсъдило приетата по делото медицинска документация, поради което съдът не я обсъжда отделно. Заключението е компетентно изготвено, логично и безпротИ.речИ., не е оспорено от страните, поради което съдът го кредитира изцяло.

От същото се установява още, че през цЕ.я посочен период от ПТП до изготвянето на заключението ищцата е търпяла болки и страдания в дясната колянна и дясната киткова става, като най-интензивни те са били през първите 2 месеца след злополуката и извършената операция на десния крак, както и около 30-40 дни в началото, когато ищцата е започнала

първоначалното раздвижване и натоварването на дясната колянна става. Извън посочените по-горе периоди ищцата е търпяла само периодично явяващи се болки при обща преумора на дясното коляно и дясната китка, както и при рязка промяна на времето - при студено и влажно време, което налагало често да ползва обезболяващи средства. Наред с претърпените болки, през първите около 4-5 месеца ищцата не е трябвало да стъпва и натоварва десния си крак. Придвигвала се е само на късо разстояние и то със значителни затруднения при обслужването и в ежедневието.

Към датата на изготвяне на заключението фрактурата на дясната лъчева кост вече е зараснала окончателно, но все още има оток на китковата става и слаб захват на тази ръка. Зараснали са фрактурите и на десния голям и малък пищял. Все още при ищцата се наблюдават някои негативни последици по отношение на обема и силата на движение на увредените крайници. За в бъдеще вещото лице очаква да се образуват артрозни изменения по ръба на колянната става, които да поразят периодични болки - което е закономерно при пациенти, претърпЕ. вътреставна фрактура в областта на колянната става.

Вещото лице сочи, че от представените от ищцата разплащателни документи, се установяват правомерно извършени от ищцата разходи по време на лечението на обща стойност 5 429,44 лв. – за изследвания, медицински транспорт, метални остеосинтези и лекарства. Д-р Б. е посочените разходи не се заплащат от НЗОК. Касата заплаща на лечебното заведение само извършената стационарна и оперативна дейност по съответна клинична пътека, но разходите за метални остеосинтези, както и разходите по време на проведеното амбулаторно лечение за лекарства, рехабилитация и др. се заплащат от самите пациентите.

В заключението д-р Б. сочи, че при извършения преглед на ищцата, същата е контактна, адекватна, помни случилото се. Съобщава за оплаквания от периодични болки в дясната колянна става и по-рядко в дясната киткова става. Счупената дясна лъчева кост е зараснала окончателно. Китковата става е леко оточна и палпаторно болезнена. Движенията ѝ са близки до нормата, но китковата става е с постоянен оток и лека деформация, като само движението „екстензия“ все още е в намален обем с около 10 градуса. Дясната ръка е със слаб захват, особено при по-тежки предмети. Счупените пищяли за зараснали окончателно. Фрактурата на главичката на малкия пищял е зараснала без негативни последици. Дясното коляно е оточно и деформирано. На предно-латералната област на коляното има остатъчен кожен белег от извършена костна операция с дължина 15см. на 0,5см. който белег е траен и пожизнен. Движенията на дясното коляно са все още ограничени. Ищцата се придвигва с помощта на проходилка. Не може да кляка и да изкачва стълби, провежда рехабилитация. Металната остеосинтеза

при ищката може да бъде извадена, след като изтече една година от първата операция, след преценка от лекуващия хирург. Прогнозата на ищката по отношение на зарастване на счупените кости и възстановяване на движението е добра, предстои провеждането на рехабилитация на колянната става, но вещото лице отбелязва, че следва да се имат предвид прогнозите за закономерни усложнения на вътреставната фрактура, изразяващи се в артрозни изменения по ръба на ставата.

От показанията на свидетеля С.Й., син на ищката, ценени при условията на чл.172 от ГПК, се установява следното: За ПТП свидетелят научил след обаждане по телефона, изчакал линейката в Окръжна болница и я посрещнал. Извадили пострадалата на носилка, ръката ѝ висяла безжизнена. Установили счупване, както и на десния крак. Не била адекватна, отговаряла на въпросите вяло. Тъй като приемала лекарства за разреждане на кръвта, се наложило да изчакат с операцията 48 часа от последния им прием. Вливали ѝ обезболяващи, които действали около 2 часа, след което виела от болка. След операцията била само в легнало положение, транспортирали я до вкъщи на носилка и около три месеца въобще не можела да става. След това ползвала санитарен стол, инвалидна количка, а после проходилка. Докато била на постелен режим, имала непрекъсната нужда от обслужване – за физиологични нужди, тоалет. При опит за придвижване без проходилка след третия месец претърпяла падане, при което получила само натъртвания. Кракът ѝ бил нестабилен и не можела да го сгъва въобще. Предстои рехабилитация в Горна баня за раздвижване на крака. Психически не се чувствала добре – чувствала се ненужна и в тежест на близките си. Преди инцидента била в добра кондиция за възрастта си и без двигателни проблеми.

Показанията на свидетеля съдът цени, вземайки предвид възможната му заинтересованост от изхода на делото, предвид близката му родствената връзка с ищката, но им дава вяра доколкото почиват на преки лични впечатления и кореспондират с доказателствата по делото.

Безспорно между страните в процеса е обстоятелството, че водачът на увреждащия автомобил е застрахован при ответника по задължителна застраховка “Гражданска отговорност”, обхващаща временастъпването на процесния дЕ.кт.

При тази фактическа обстановка, съдът намира от **правна страна** следното:

Предявеният иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е **частично основателен**.

Увреденият от дЕ.кт, причинен от застрахован по застраховка „Гражданска отговорност”, има право да иска обезщетение за претърпените вреди пряко от застрахователя /чл. 432, ал. 1 от КЗ/. За да възникне субективното право по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност” между дЕ.квента и застрахователя и на дЕ.кт с всичките кумулативно дадени елементи от неговия фактически състав: деяние /действие или бездействие/, вреда, протИ.правност на деянието, причинна

връзка между деянието и вредата и вина на причинителя. При процесното ПТП, осъществено по вина на застрахования при ответника водач, са налице всички посочени по - горе елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане. С действията си, водачът е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата – чл.5, ал.2, т.1 от ЗДвП /“ Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства“/ и чл.116 от ЗДвП /“Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора.“/, в причинна връзка с което е възникнало процесното ПТП. Презумпцията за неговата вина, съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД, не беше оборена от ответника. Налице е и валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ между дЕ.квента и ответника към момента на непозволеното увреждане, поради което застрахователят - ответник дължи на основание чл. чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. с чл. 45 от ЗЗД репарирание на действително причинените вреди, които са пряка и непосредствена последица от ПТП. Претърпените неимуществени вреди от процесния дЕ.кт се изразяват в изпитаните болки и страдания от получените травматични увреждания от ПТП от ищцата, посочени по – горе при излагане на фактическата страна по спора.

Размерът на обезщетението за неимуществените вреди, определен от съда в съответствие с правилото на чл. 52 от ЗЗД и Постановление № 4 от 23.12.1968г. на Пленума на ВС, при съобразяване със: тежестта и броя на получените травматични увреждания – три фрактури, както са описани по-горе, при установяването на спора от фактическа страна; силата, продължителността и интензивността на болките и страданията и претърпяната операция с поставяне на остеосинтеза; общата продължителност на лечебния период от около 7 месеца, през първите два от които, както и за период от около 30-40 дни в началото на проведената рехабилитация ищцата е търпяла интензивни болки, а през останалото време – спорадични такива, преминаващи след прием на аналгетици; неудобството от продължителния постелен режим и нуждата от помощ за елементарни ежедневни дейности, продиктувана от едновременното счупване на горен и долен крайник; възрастта ѝ – 73 г. към датата на ПТП; забраната за стъпване на оперирания крак с продължение на 4-5 месеца, което е причинило дискомфорт и трудности при придвижване; продължаващите и към момента спорадични болки при претоварване на крайниците и промяна на времето; установената промяна в емоционалното състояние на ищцата; благоприятната

прогноза за възстановяване от получените фрактури, но и прогнозата за закономерни артозни изменения в колянната става, които и в бъдеще ще причиняват болки на ищцата, както и социално-икономическите условия към момента на настъпване на ПТП и към настоящия момент, възлиза на **45 000** лева. Според съда тази сума е достатъчна да компенсира търпените болки и страдания от вредите, причинени от процесното ПТП.

Претенцията за законна лихва е основателна. В хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка «Гражданска отговорност» в застрахователната сума по [чл.429 КЗ](#) се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя. На осн.чл.493, ал.1, т.5 КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на дЕ.квента за дължимата лихва за забава от датата на предявяване на претенцията от увреденото лице, а след изтичане на срока по [чл.496, ал.1 КЗ](#) и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, дължи законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за собствената си забава. В конкретния случай, извънсъдебната претенция на ищцата е предявена пред застрахователя на 03.08.2022г., като по делото не се твърди, нито се доказва ответникът да изплатил застрахователно обезщетение. Ето защо, законна лихва върху определеното обезщетение, се дължи от 03.08.2022г., но следва да се присъди, както е поискана – от 04.11.2022г.

Искът за имуществени вреди е основателен за цЕ.я предявен размер, доколкото от неоспореното от страните заключение на вещото лице се установява причинната връзка между установените разходи и лечението на травмата от процесното ПТП. Останалите предпоставки за уважаване на иска съвпадат с вече посочените по отношение на иска за неимуществени вреди, поради което съдът не ги сочи повторно.

Заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата, поради нарушаване на правилата за движение на пешеходците, съдът намира за основателно. Съгласно чл.32, ал. 2 от ЗДвП преди да навлязат на платното за движение, пешеходците могат да сигнализират за намерението си чрез подаване на сигнал с ръка - лява или дясна ръка, изпъната нагоре или напречно на пътя. Сигнализацията не освобождава пешеходците от задължението, преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с разстоянието до приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение. Съгласно чл.113, ал.1 от ЗДвП при пресичане на платното за движение пешеходците са длъжни да преминават по пешеходните пътеки при спазване на следните правила: преди да навлязат на

платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства; да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение; да спазват светлинните сигнали и сигналите на регулировчика; да не преминават през ограждения от парапети или вериги. Съгласно чл. пар.6, т.54 от ДР на ЗДвП "Пешеходна пътека" е част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. На кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение.

Съпричиняване е налице, когато със своето поведение на пътя, пострадалият, като участник и в нарушение на правилата за движение, е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат. Изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения, а намаляването на дължимото обезщетение за вреди от ДЕ.кт по правилата на [чл. 51, ал. 2 ЗЗД](#) изисква доказани по безспорен начин конкретни действия или бездействия на увреденото лице, с което то обективно да е способствало за настъпването на вредите.

В конкретния случай, както съдът прие по-горе от фактическа страна, между двамата участници в ПТП няма данни да е имало препятствия, ограничаващи видимостта. Всеки от тях е имал възможността и задължението да съобрази поведението си с пътната обстановка. Виновният водач П. не е сторил това, т.к. изобщо не е обхванала цялата пътна обстановка – погледът и вниманието ѝ са били насочени в наляво, поради което е възприела намиращата се от дясната ѝ страна пешеходка едва в момента на удара. От своя страна, пешеходката също е можела да възприеме безпрепятствено посоката на движение и скоростта на автомобила, която се установява от заключението на САТЕ, не е била висока. При това положение, съдът намира, че пешеходка е била длъжна преди да навлезе на платното за движение, да се съобрази с разстоянието до приближаващото се МПС и със скоростта му на движение. От заключението на САТЕ се установява с категоричност, че пешеходката е имала възможността да спре преди да навлезе в коридора за движение на завиващия наляво автомобил. Като не е направила това, последната обективно е допринесла за настъпването на удара, поради което възражението за съпричиняване е основателно. При определяне размера, с който следва да се намалят определените обезщетения, съдът съобразява, че съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП отговорността на водачите на МПС за осигуряване безопасност на движението е завишена спрямо тази на пешеходците, вкл. чрез законодателно вмененото им задължение за избиране на подходяща скорост на движение на управляваното МПС, която би им позволила спиране при поява на препятствие на пътя, което са могли и

са били длъжни да предвидят. Ето защо, приносът на ищцата, като съобрази установената до момента съдебна практика по този въпрос, съдът определя на 30%. С толкова следва да бъдат намалени определения от съда обезщетения. Така искът за обезщетяване на неимуществените вреди се явява основателен за сумата от 31 500 лв., като за разликата над така определения размер е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Искът за обезщетяване на имуществените вреди е основателен за сумата от 3 737,64 лв.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК във вр. с чл.38, ал.2 от ЗА, ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. Я. Д. Д. от САК, сумата **2 911,03 лв.**, съставляваща адвокатски хонорар с ДДС, съобразно уважената част от исковете.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника направените от него разноски, съобразно представения списък и отхвърлената част от иска, а именно сумата от **440,32 лв.** /съдът определя юрисконсултско възнаграждение от 300 лв./.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС сумата от **1 809,50 лв.** – държавна такса и разноски по делото.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЗИ О.З.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****” № *****, да заплати Р. А. К., ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ***** следните суми:

- **31 500 лева**, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, в резултат на причинени телесни увреждания при ПТП, настъпило на 25.07.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата от 04.11.2022г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 31 500 лв. до пълния му предявен размер от 80 000 лева.
- **3 737, 64 лева**, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди от същото ПТП, настъпило на 25.07.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата от 04.11.2022г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер до пълния му предявен размер от 5 339,48 лева.

ОСЪЖДА „ДЗИ О.З.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****” № *****, на основание чл.38, ал.2 от ЗА да заплати на адв. Я. Д. Д. от САК, сумата **2 911,03 лв.**, съставляваща адвокатски хонорар с ДДС, съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Р. А. К., ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ***** да заплати на „ДЗИ О.З.“ АД с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ № *****, сумата от **440,32 лв.** – разноси по делото, съразмерно с отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА „ДЗИ О.З.“ АД с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“ № ***** да заплати по сметка на СГС държавна такса и разноси по делото в размер на **1 809,50 лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____